

Tisztelt Polgármester Úr, Kedves János!

Tudom, hogy millió elfoglaltsága van, ezért nem kértem időpontot személyes beszélgetésre – mégis arra kérem, legyen szíves leveletem elolvasni.

Az ügynök listával kapcsolatban szeretnék néhány személyes dolgot elmondani, mivel részemre csak most derült ki, hogy az én családom is érintett benne.

Először talán a családi háttérrel annyit, hogy férjem édesapja, aki műszaki tiszt, Hódmezővásárhely külterületi útbiztos volt, erdélyi nemesi családból származott. Mielőtt Vásárhelyre került Horthy Miklós lovas testőrségében szolgált.

Édesanyja gödöllői kispolgári családban született.

Ketten voltak testvérek. Öccse Miklós elvégezte a Ludovika Akadémiát. Ő katonatiszti, férjem, pedig rendőrtiszti pályára készült. Mindketten harcoltak a Kárpátokban, majd a visszavonuláskor férjem fogságba esett, ahonnan megszökött, testvére, pedig egyenesen az Egyesült Államokba ment, az ott élő nagybátyjához. Férjemnek sikerült hazajönni és egy ideig a helyi rendőrségen volt őrszemélyzeti parancsnok.

Szülei a háború alatt Gödöllőre menekültek. Amikor visszajöttek édesapját „B” listázták és Pista rendőrtiszti kinevezését, visszaküldték a BM-be, sőt „orvvadászat” miatt menesztették a rendőrségről.

A családi háttér miatt osztályidegennek minősítették őket. Ekkor kezdődtek az üldözések évei.

Mikor 1951-ben összeházasodtunk egyikünknek sem volt állása, mivel én akkor még csak érettségi után voltam. Miután Magyariné lettem természetesen nem is kaptam állást. Pistát rendőri felügyelet alá helyezték. Hetenként kétszer kellett neki jelentkeznie, először a rendőrségen, később az ÁVH-n. Természetesen minden alkalommal vallatták, bántalmazták, mivel testvére nyugaton élt, kémkedéssel vádolták. Rengeteg meg nem történt dolgot ráfogtak. Mikor Kati lányom 1952-ben megszületett, az én idegi állapotom miatt nagyon nyugtalan sírós baba volt, éjjel sokat fent voltunk, égett a villany, akkor azt fogták rá, hogy összeesküvést szervez. Több alkalommal az utcáról vitték el, napokig benntartották, hogy a verés nyomai némileg eltűnjenek róla.

Közben édesanyámtól is elvették a földeket, államosították az üzletet, állásunk nem volt ott maradtunk minden anyagi háttér nélkül.

Végre 1953. ban nekem sikerült munkát kapnom. 54-ben megszületett Ágnes lányom, majd 57-ben Pista fiam. A forradalom éve ismét nagyon nehéz és zaklatott volt Ha, jól emlékszem, csak 56 után sikerült a férjemnek fizikai munkát találnia a Csongrád Megyei Növényvédő Állomáson. Később, mikor elvégezte a mezőgazdasági iskolát is, lett először brigádvezető, majd agronómus. Arról, hogy őt ügynöknek besorozták a család nem tudott. De, ennyi fiatalkori szenvedés, igazságtalanság, megalázás és meghurcoltatás után nem csodáljuk, hogy így döntött, mivel a családját, gyermekeit nagyon szerette. Ő teljesen más légkörben nőtt fel, s a felszabadulás az ő életében a céltalanságot, reménytelenséget életének kettőtörését jelentette. Most értettem meg azt is, hogy az italhoz menekült. Nem ítélem el ezért, mert mindezek mellett vigyázott arra, hogy seukinek ne ártson.

Amikor végre rászántam magam, hogy az Interneten a jelentéseit elolvassam, megkönnyebbültem, mert, ezek nem vádák, csak semmitmondó, naiv beszélgetések voltak.

Engem csak az bánt, hogy hivatásomból adódóan igen nagy az ismeretségi köröm, (a gyermekeimé is) a 46 évi munkám alatt, nagyon sok „embert” neveltem, tanítottam, akik szerettek tiszteltek. Most megvetést érezhetnek irántunk, hiszen ők nem tudják az igazságot, csak azt látják, hogy Magyar István is a besúgók között szerepel a listán.

Ne haragudjon, hogy levelemmel megkerestem, de úgy érzem ennyivel, tartozom férjem emlékének, aki már 21 éve nincs közöttünk, és nem mondhatja el az igazságot.

Szűcsné Kovács Katalin

Üdvözlettel: Szűcsné Kovács Katalin volt Magyar Istvánné